

Prólogo	I
Anteportada	1
A nosa edición.....	3
Triple cronoloxía: Castelao, Galicia da Terra, Galicia Emigrante.....	5
<i>Un ollo de vidro. Memorias dun esquelete</i>	23
<i>Cousas</i>	45
A carón da natureza	47
Chámanlle a <i>Marquesiña</i>	50
Camiño esquecido	52
Onde hai un cruceiro.....	54
O <i>Rifante</i>	56
Na noite da derradeira novena.....	59
A ponte vella	61
No escuro caletre de Martiño	63
Aínda eu non nacera.....	65
Na <i>cova dos carcamáns</i>	67
Cando eu era rapaz.....	69
O alquilador	71
Dous vellos	73
Todos cantos sabían algo da historia	75
Era un barbeiro de sábado	77

Aínda eu era médico rural	79
Aínda está no areal.....	80
Cando Bieito quedou orfo.....	82
Eu non teño mágoa	84
Si eu fose autor	85
Esa fiestra non é un ollo	87
Foi por seguilos mandados	89
Chegou das Américas	91
No mar había un afogado.....	93
A vella non para de gabala súa felicidade	95
Manter un animal	97
Xa van alá moitos anos	99
O vello <i>Saramaguíño</i>	101
Semellante a un frade	103
<i>O burro non bulía nin chisco</i>	105
O pai de Migueliño.....	107
Romualdo era un home <i>fino</i>	109
Nunha Eirexa da montaña.....	111
O fillo de Rosendo.....	113
Era un nenino de manteiga	115
Don Froitoso	117
Amigo meu.....	119
Esta morea de pedras e tellas	121
Doña Florinda casouse	123
Dende a fiestra da torre	125
Ese rapaz saído das miñas lembranzas	127
O señor Antón	129
O bruxo da montaña	131
Unha rúa nun porto lonxano	133
Vou contarvos un conto triste	135
<i>Retrincos</i>	137
Limiar	139
O segredo.....	141
O inglés.....	145
Peito de Lobo	149
O retrato	153
Sabela	157

<i>Os dous de sempre</i>	161
I. Lembranza da casa e dun pelo da tía Ádega	165
II. Un rapaz que sería quén de manxar a seu pai polas pernas	167
III. Pedriño, o manxador, válese do escrequenado Rañolas para encherse	169
IV. O rapaz escrequenado entra, baril, no mundo das miserias.....	173
V. O degoirado Pedriño, escravo do bandullo, ensúmesese na ridiculería	175
VI. Pedriño tropeza no latín e fire as ilusións da tía Adega	179
VII. As murchas ilusións da tía Ádega derrúmbanse de novo por unha rapazada de Pedriño	183
VIII. Rañolas pasou as fronteiras da Hespaña e comeza a ser home.....	187
IX. O malpocado Rañolas non pode criar callo na concencia.....	191
X. Rañolas fuxe dos moirantes que o tiñan engaiolado.....	195
XI. Velahí vai unha ialma grande metida nun corpo cativo.....	199
XII. Unha proba da tenrura de Rañolas	201
XIII. Rañolas e máis o afiadador ourensán cólanse polos Pirineus	205
XIV. Cando volvemos a topar a Pedriño encontrámolo endeble, como un prixel	209
XV. Pedriño pasou a ser un animal doméstico de luxo	213
XVI. A bondade da tía Ádega topa unha promesa de felicidade	215
XVII. Pedriño vaise da vila e a tía Ádega sotérrase na soedade	219
XVIII. Pedriño entra no servizo da Facenda e chámase Pedro	221
XIX. O manxador queda mangado a unha nova vida.....	225
	395

XX.	Xustificación da xenreira que sinte Pedro polo seu xefe	227
XXI.	Rañolas é un home arriscado, dino de ter movemento nas pernas	229
XXII.	Todo París é de Rañolas	233
XXIII.	Rañolas lémbrese de que ten unha patria	235
XXIV.	Rañolas prepárase para ser feliz na súa terra ...	239
XXV.	Adéus á vila de Pedriño e Rañolas	241
XXVI.	A sogra que lle cadróu en sorte a Pedro	243
XXVII.	A vida de Pedro é un inferno frío.....	245
XXVIII.	Pedro sinte un pulo pecadento e nin tansiquera ten alma de pecador.....	249
XXIX.	Dispóis de moito tempo xúntanse os dous de sempre.....	253
XXX.	Rañolas é un xigante para o manxador abraiado	257
XXXI.	Rañolas desfáise das pernas para conquistar aparencias de home	261
XXXII.	O desasisado comellón cai na rateira	265
XXXIII.	Siguen as desventuras de Pedro	269
XXXIV.	Pedro toma pasaxe para América nun paquete alemán	273
XXXV.	Dende a ría de Vigo ás Pampas arxentinas	277
XXXVI.	Pedro tampouco sirve para comerciante.....	279
XXXVII.	Pedro faise pegoreiro e ten menos chenchas que o seu cabalo	283
XXXVIII.	Fracasa o emigrante Pedro López	287
XXXIX.	Pedro volve das Américas como un fol desinflado.....	289
XL.	Pedro non atopa folganza para os seus anceios de folgar.....	293
XLI.	Rañolas aínda vale máis como «profundador» que como reloxeiro.....	295
XLII.	Rañolas endoudece na calma chicha da relojería	297
XLIII.	Doado remate de Pedro López, o manxador...	301
XLIV.	Rañolas fai voar o mundo en frangullas.....	305
	Remate	309

<i>Os vellos non deben de namorarse</i>	311
Prólogo	313
Lance primeiro	315
Lance segundo	335
Lance terceiro.....	349
Epílogo.....	363
Indicacións.....	369
 <i>Outras prosas</i>	 371
Lembranzas.....	373
O probe ceguiño	375
¿Qué fan ises rapaciños?	377
Na lonxanía batida polo sol	378
Unha vez chegou de fóra un maxistrado.....	380
Casóuse Farruco	382
Fai vinte anos o sancristán	384
O gran camanduleiro non tiña máis vicio	386
Xulián, o estudante, abafábase de tristura	388
O señor Andrés, desde foi «cabo de banderas»	390
Quen vexa isas mans enrugadiñas	392